

Slovo k povzbuzení na pondělí 19. dubna 2021, na pondělí po 3. neděli velikonoční
Biblická čtení: Sk 8,6-15; Ž 119; Jan 6,22-29

Milé sestry, milí bratři,

zaměříme dnes svou pozornost nejprve na čtení první ze Skutků apoštolů. Na začátku šesté kapitoly máme před sebou zatčení jáhna Štěpána a začátek židovského soudu s ním.

Již na první poslech je zřejmé, jak si svatopisec, svatý Lukáš, dává záležet na tom, aby vynikla podobnost Štěpánova procesu s procesem s Pánem Ježíšem: Jsou to předáci židovského národa, kteří usilují o Ježíšovu i Štěpánovu smrt, protože jsou pohoršeni hlásáním Kristova Božství, k procesu jsou povoláni křiví svědci, Kristus zůstává jako Beránek vedený na porážku, Štěpánova tvář «se podobá tváři anděla».

Tento paralelismus není pouhým výtvořem svatopisce, je svědectvím skutečnosti, svatopisec si jen dal záležet, aby nám jej zaznamenal. Proto je dobré podobnost obou osudů vnímat, o ní rozjímat, nechat se jí oslovit...

Paralelismus obou procesů nám připomíná, že osud skutečně věrných Kristových následovníků a následovnic bude v tomto světě vždycky nějak podobný osudu samotného Pána Ježíše; bude nějak poznamenán nepřijetím okolí, jeho příkrým posuzováním, případně křivými obviněními, anebo dokonce odsouzením, pronásledováním, snahou o zbavení se křesťanů (ve všech různých podobách). Potká-li nás něco z toho, může to být – v ideálním případě – skutečně znamením opravdovosti našeho křesťanství. To ale platí jen tehdy, pokud je důvodem našich nesnází opravdu podobnost s Kristem, naše křesťanskost, víra, naděje a především láska, a pokud i naše tvář se v celém procesu podobá tváři anděla.

Již apoštol Petr ve svém prvním listě nás totiž v tomto duchu nabádá k opatrnosti v příliš rychlém přivlastnění si podoby Kristovy, v příliš snadném zdůvodnění si, že naše trable s okolím jsou jakousi formou mučednictví, že trpíme vždy pro naši křesťanskost, že chyba je na straně našeho okolí. Může tomu tak být, ale rozhodně nemusí: «V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně. Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? ... Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. Ale ať nikdo z vás netrpí za vraždu, za krádež nebo jiný zlý čin anebo za intriky». Můžeme totiž také trpět pro své hříchy, být nepřijímáni či dokonce souzeni pro své zlé jednání, jehož nepřípustnost pak jen vynikne tím, že jsme křesťany. A to není pravé mučednictví.

Jistěže, v životní praxi velmi často může jít a také jde o kombinaci obojího; v něčem můžeme být opravdu podobni Pánu Ježíšovi a trpět pro jeho jméno, pro svou křesťanskost, v jiném jsou to naše slabosti, na které naše okolí více nebo méně oprávněně může ukazovat. To musíme pokorně a s Boží pomocí rozlišovat.

V každém případě by mělo být naší snahou, aby naše tvář – nejen ve smyslu obličeje ale celé naší tvářnosti, našeho vyzařování, jednání, slov a činů – byla aspoň nějak podobná tváři anděla; abychom zůstali v procesech se sebou samými, před soudními tribunály tohoto světa průzrační a mírní, abychom se snažili být ztělesněním Boží laskavosti. A to zvláště tehdy, budeme-li skutečně trpět pro nějaký ze svých hříchů, neboť jedině «láska přikryje množství hříchů». Naše andělskost tváří v tvář našim odsuzovatelům, pokorné přiznání viny a nesvalování ji na druhé, upřímná touha námi způsobené zlo napravit a nahradit tak může být prvním zadostiučiněním za naše hříchy. A pokud budeme trpět skutečně nevině, což se také (naštěstí) stává, naše andělskost v procesu bude naší křesťanskosti jen Kristu nejpodobnějším završením.

A nyní ještě krátkou poznámku k úryvku evangelijnímu. Po zázračném rozmnožení chlebů a ryb a nasycení tisíců a následném taktéž zázračném nočním utišení bouře na Genezaretském jezeře (Tiberiánském moři) hledají ráno mnozí ze zástupu nasycených svého dobrodince, Ježíše. «Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se

dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka» jsou slova, která slyší od Krista, když ho na druhé straně jezera konečně najdou.

První nesmírně pozitivní věc je, že vůbec Ježíše hledají. V tom jsou nám příkladem. Další pozitivum je, že mu naslouchají, že jeho slova slyší, když se ho hned nato zeptají «Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?» I v tom si z nich můžeme vzít příklad.

Ani my totiž nehledáme Krista vždy jen z nejlepších pohnutek, ale třeba jen proto, abychom zde na zemi byli nějak (duchovně či tělesně) nasyceni. Přesto je dobré, že ho hledáme, a pokud ho nepřestaneme hledat a nepřestaneme být dychtiví jeho slov, máme naději, že i nás zasáhnou, že i nás přivedou k hledání Pána Ježíše kvůli daru víry, který nám otevírá svět Boží se vším, co s tím souvisí. «To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho ono poslal».

V tom nám ti ze zástupu hledajících ale příliš příkladem nejsou. Budou to totiž oni, kteří po následné eucharistické řeči Pána Ježíše vyžadující právě víru odejdou se slovy «to je tvrdá řeč, kdo ji má poslouchat?». Kéž bychom my vždy (aspoň nějak) zůstali a jako apoštolové vyznali: «Pane, ke komu bychom šli, vždyť ty máš slova věčného života».